

други, трѣбова да знае повече отъ тѣхъ; за това той се заловилъ да учи латинска граматика тридесето годишенъ. Лойола слушалъ уроци въ Саламанскій университетъ, послѣ въ Парижскій, и теглилъ голѣма бѣдность, доклѣ изучи богословска та наука. Той си нашълъ нѣколко другаре, отишълъ съ тѣхъ въ Италия, и помолилъ папа Павелъ III да потвърди общество то имъ. Папа та първене не рачилъ да го потвърди; нъ кога Лойола притурилъ на три тѣ обичайни калугерски обѣштания (бѣдность, смирение и цѣломъдріе) и четвърто, да се покорява безусловно на папа та, тогава Павелъ III склонилъ (1540 год.). Тоя новооснованъ орденъ нарекли Иисусово общество; затова и члѣнове ти му зели да се викатъ Езуити. Лойола станалъ пръвъ начальникъ или »генералъ« на обществото. На него време и послѣ това общество получило слѣдната уредба.

Началникъ тѣ на общество то живѣлъ въ Римъ; него избрали братия та; а той отреждалъ други ти главатаре на общество то. За члѣнове или за братия на общество то зимали само достойни люде, които прѣзъ едно време ги испитвали и нагледвали. Езуити ти били длѣжни да се покоряватъ слѣпо на по-стари ти и да искаватъ все, што работеть и што мислятъ. Тии се слѣдили единъ другъ и когото виждали, че не върви както трѣбова, тутакси го испѣждали отъ общество то. Езуити ти не живѣли монастырски. Началство то имъ давало различни служби споредъ достоинство то на всякого. То гледало да натѣкмява за духовници у голѣмци ти и у царюви ти дворове най-хитри ти и най-пъргави ти езуити; тии придобили голѣмо влияние надъ духовни ти си чеда, най-много надъ жени ти, и въ църковни ти работи ги насочвали споредъ цѣль та си. Най-учени ти члѣнове се отреждали за учители по училишта та, дѣто гледали да учать дѣца та, да държатъ здраво католическа та вѣра и да мразеть всяка ересь (или реформация та); най-слаждумни ти ставали проповѣдници